

Kvartetten

Adda Lykkeboe

Dette er en læseprøve af *Kvartetten*

Kvartetten – En kærlighedshistorie

Adda Lykkeboe

Læseprøve af 1. udgave 2017

Redaktør | Susanne Jespersen

Grafiker | Mikkel Zeeb

Omslag | Nicolette Axelsen

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse

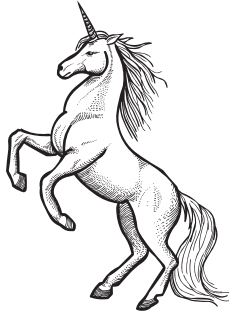
Af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Kvartetten

En kærlighedshistorie

Adda Lykkeboe

DreamLitt

April

Jeg er hetære, odalisk og kurtisane

Doras hus

“Kan du huske dengang, jeg spurgte, hvad i alverden jeg skulle bruge det her hus til?”

“Ja,” svarede han, “jeg sagde, at du ville have plads til din mand og din elsker og din familie, og at du kunne indrette atelier ... selvfølgelig fik jeg ret.”

Dora gav hans arm et fortroligt klem, og Sariel standsede deres barfodede vandring på den smalle, våde sandbred. De betragtede i tavshed søen, der lå blinkende under aprilsolen.

“Du var ærlig talt temmelig arrig, da jeg insisterede på at vise dig huset, bevars, her var koldt, men se det skulle du. Du optog det som en personlig fornærmelse, at Gabriel havde testamenteret det, plus en formue, til dig, og du var meget sarkastisk, da jeg foreslog, at du da kunne prøve at bo i det sammen med nogen, du holder af. Eller for den sags skyld mutters alene.”

“Og nu kommer de,” sagde hun og gravede tæerne ned i sandet. “Min mand og min elsker ...”

“Ja, de gør, og førstnævnte glæder jeg mig til at hilse på; sidstnævnte har det været en fornøjelse at arbejde sammen med. Han virker som et ualmindeligt tiltalende menneske.”

“Du går glip af Pouls mor,” sagde hun lattermildt, “Malvine erklærede, at hun ikke ville sidde i en sardindåse. Det var tog eller ingenting. Samme indstilling som hendes søn indtog. Men hvis hun havde været her, ville hun i høj

grad bidrage til underholdende forvirring.”

Hun blev stille og så op mod huset. “Far nåede aldrig at besøge mig her, jeg tvivler på, at mor kan overtales ...”

“Vi bliver ældre, vi mister dem, vi elsker, sådan er vilkår-ene,” sagde han roligt.

Hun begyndte pludselig at fryse, støttede sig til hans skulder, mens hun balancerede sine sandaler på, greb hans hånd og ville til at løbe op ad skrænten, glemte, at han stadig var skoløs og gav ham tid til at iføre sig sine sneakers.

“Vi må hellere være der, når de kommer. Markus mente, de var fremme sidst på eftermiddagen. Stefania og Giancarlo vil finde det upassende, hvis vi ikke står omklædte, klar til at tage imod. Poul vil sikkert nøjes med at løfte øjenbry-nene, hvis vi ikke diskret ærer ham behørigt, når han nu endelig har bekvæmet sig til at komme. Han besværede sig rigeligt over at skulle køre i bil. Flyve vil han under ingen omstændigheder. Jeg troede ikke, det var lykkedes Markus at overbevise ham om, at en togrejse ville være besværlig hertil og tage alt for lang tid. Poul og hans mor rejser *altid* med tog.”

De nåede op til huset, hånd i hånd med sand og mudder i skoene.

“Signora, tutt’ é pronto, prego!”

Stefania viste ud mod den overdækkede, højtliggende loggia, hvor bordet stod dækket med oliven, mandler og rosmarinkiks. Gasvarmerne var tændte, aprilafteften blev hurtigt kølig, men Stefania, der passede, bestemte over og overvågede alt vedrørende huset, havde ment, at la padrona

og hendes gæster burde sidde lidt og nyde udsigten over søen, når aftenlysene begyndte at tændes nede i Castiglione del Lago. Dora plejede at bifalde alt, hvad Stefania og ægtemanden foreslog. De var i vane gennem de mange år, huset tilhørte Gabriel. Nu, hvor han ikke var mere, havde Stefania helt klart den opfattelse, at når signor Sariel besøgte huset, udgjorde han en slags kompensation for den elskede, afdøde signore.

Stefania forventede, at hun også kiggede ind i spisesalen, hvor der var dækket til fire. Hun roste og godkendte arrangementet. Der var tændt op i pejsen, og Giancarlo havde stillet kulbækkener parat, hvis i signori begyndte at fryse.

Hun havde besluttet ikke at modernisere huset, der var stort og håbløst umoderne. Så længe de to orkede at tage sig af dets komplicerede vedligeholdelse, var hun tilfreds. Giancarlo kendte alle håndværkere i området. De blev tilkaldt, når han ikke selv kunne klare et problem. Han sørgede blandt meget andet for husets varme vand, som der altid var rigeligt af, både på de fire badeværelser og i det enorme køkken. Det foregik nede i kælderen ved hjælp af en kulfyret ovn, der på sindrig vis sendte det varme vand rundt i huset gennem en række rør, som bidrog med lidt varme på de temmelig kolde badeværelser.

Hun troede nok, de havde accepteret hende. Hun håbede det. Men de tilbød hende ikke, som de havde tilbudt Gabriel. De benævnte det ikke længere Gabriels hus, men *Casa Dora*.

Hun og Sariel begav sig til deres respektive værelser for

at gøre sig i stand til gæstemodtagelsen. Hun skiftede til en lun, strikket kjole, hun engang havde købt i Firenze, og tog et par moderat højhælede sko på. Ude på badeværelset ordnede hun håret i en lav chignon, kom farve på læber og kinder og afsluttede med et stænk Bvlgari på håndleddet. Så kastede hun et sidste blik ind i Pouls værelse, der lå ved siden af hendes eget. Både det og badeværelset tog sig smukt ud, der var en stor blomsterbuket i de brede vinduesnicher, og i hans og Markus' værelse havde hun fået anbragt en elektrisk varmeovn. Det var ellers ikke noget, huset brugte. Man tændte op, og man frøs med anstand. Markus klarede sig nok, men hendes ægtemand var kuldskær.

Sariel var allerede nede i hallen. "De kommer nu, du må hellere vise dig først, signora!"

Hendes hjerte bankede. Det var første gang, kvartetten var sammen. Og det var første gang, Poul besøgte hende her. Hun gik ned ad den udvendige trappe og så Markus parkere Audien ved siden af hendes Fiat og Sariels udlejningsbil. Først kom Markus' lange ben, så resten af ham, dernæst steg hendes mand ud, og Markus nåede ikke omkring bilen for at åbne døren for ham. Forhåbentlig var de kommet godt ud af det med hinanden på turen. De havde ikke opdaget hende endnu.

Giancarlo kom til syne og hilste på de to herrer. Markus gav ham hånden, Poul sagde noget, hun ikke kunne høre, og Giancarlo smilede og nikkede. Giancarlo og Stefania talte kun italiensk. De gange, Markus havde været her sammen med hende, havde han prøvet med engelsk. Nu kommunikerede de med fagter og smil. Poul talte flydende italiensk.

Giancarlo tog deres kufferter, selvom Markus smilende prøvede at vriste sin fra ham.

Markus er så nordisk, tænkte hun, han vil ikke lade en ældre mand slæbe for sig. Men min ægtemand ved, hvad der hører sig til, og hvem der gør hvad i en italiensk husstand.

Poul så op og fik øje på hende. Han åbnede bagdøren, tog sin jakke ud og iførte sig den. Som altid var han ulastelig. De lysebrune bukser så ikke ud, som om han havde siddet en lang dag i en bil, hans hvide skjorte så frisk og kølig ud, og det sorte butterfly var på plads. En lys jakke fuldendte påklædningen sammen med et par beigefarvede lædersko.

Hun gik ned ad trappen, han op. Hun blev stående et trin over ham.

“Jamen, *petite*, du er jo stadig yndig, selvom du er ved at være en gammel kone nu.”

Hun bøjede sig, og han kyssede hende sommerfuglelet på munden.

“Jeg har gaver med fra din mor og min mor og lidt fra mig selv. Dem får du senere. Tillykke med de 29 år.”

Markus holdt sig lidt tilbage, stod med ryggen til og kiggede ud over søen. Hun følte en pludselig ængstelse. Var dette her helt forkert?

Poul kaldte, “Markus, så kan du godt komme frit frem, vi *har* kysset.”

Hans tonefald beroligede hende. Sådan ville han ikke have sagt, hvis hendes insisteren på, at de begge skulle komme, havde været en rædsom fejltagelse.

Som så ofte før gættede han hendes tanker, og uden at se på hende sagde han med en tilfreds kluklatter, “åh, du

ved, *petite*, sommetider går det sådan, både i litteraturen og i livet, at to mænd, der elsker den samme kvinde, bliver en slags venner; i det mindste lever de i væbnet neutralitet. Værst er det naturligtvis for kvinden, hvis de bliver virkelige venner. Så bliver hun straks utryg og tænker uafsladeligt på, hvad de kan finde på at sige til hinanden om hende. Og ofte er sandheden den, at de overhovedet ikke taler om hende, men gør alt for at tale uden om hende ...”

Markus nåede op til dem og virkede lige så forlegen, som Dora følte sig.

“Goddag, Markus,” nøjedes hun med at sige, “og velkommen, jeg håber, I har haft en behagelig tur ...”

Til hendes uendelige lettelse viste Sariel sig. Han blev stående oppe på terrassen. Det tykke sorte hår var stadig samlet i en hestehale. Der var mange grå striber i det nu. Gabriel og han var jævnaldrende, ville Gabriel også have været gråhåret? Sariel lod dem komme helt op, smilede til Markus og bøjede hovedet i en formel og respektfuld hilsen til Poul.

“Jeg er meget glad for at se Dem, hr. Sorensen,” selvom han talte dansk, kneb det stadig med ø og å og h, “jeg er Sariel Nuvole.”

Poul gav ham hånden. “De behøver ikke yderligere præsentation, kære hr. Nuvole, Dora taler temmelig meget om Dem. Hvis De hellere vil tale italiensk, skal De endelig gøre det ...” han afbrød sig selv, “hvor uhøfligt af mig, vi taler selvfølgelig dansk.”

Dora tog spagfærdigt ordet og spurgte Poul, om han ville nette sig på sit værelse først. Det kunne vente til senere,

sagde han, hvilket hun udledte som værende endnu en høflighed mod de andre og en demonstration af, at det ikke hastede med at være alene med sin kone.

Stefania stod i åbningen ud til loggiaen. Det var ved at skumre.

Dora gik i forvejen, der var lunt derude, gasvarmerne sydede svagt, rækken af store fyrfadslys på den brede mur lyste, ikke bare for hyggens skyld, men i højere grad for at holde myggene væk. Lysene nede i Castiglione sitrede, en enkelt, tidlig cikade sang.

“Her er jo aldeles dejligt,” sagde Poul og stillede sig ved brystværnet. De andre stillede sig op i en række ved siden af ham og så ud over søen. “Det er bevægende at stå her, så at sige i første parket på det sted, hvor et af historiens største slag fandt sted ...” han afbrød, “men det ved I selvfølgelig godt, og jeg skal ikke trætte jer med min begejstring.”

Sariel bad ham fortælle, og de andre opfordrede ham ivrigt til at fortsætte.

“Måske kunne vi fylde noget i de indbydende glas, der står på bordet,” sagde han og vendte sig.

Som om Stefania, der ventede i baggrunden, forstod, hvad han sagde, tog hun flasken i vinkøleren og begyndte at skænke op. En efter en modtog de med tak deres fyldte glas og stillede sig igen hen til brystværnet.

Poul stak næsen ned i glasset, “en Orvieto, gætter jeg ...”

Sariel nikkede.

“Nå, men her er historien. I 217 før Kristus skjulte Hannibal sin hær på omkring 35.000 mænd deroppe i de skovklædte bakker. Dengang var det et snævert bjergpas. Derfra

havde man udsyn over søen. Det var den 21. juni, det var taget, og den romerske hærfører, Flavius, der med sin hær på omkring 40.000 mand i dagevis havde været i hælene på Hannibal, regnede med, at han var marcheret videre i løbet af natten. Flavius undlod at sende spejdere ud, og det var rigtig dumt af ham. Tidligt om morgenen begyndte hans soldater i sædvanlig romersk marchformation opstigningen mod passet, og den formation var meget lang og meget tynd, kan I nok tænke jer. Det var et chok, da Hannibal angreb den temmelig værgeløse kolonne. Hele den romerske hær blev enten dræbt eller taget til fange. Selv mistede Hannibal et par tusinde mand.”

Poul drak og stillede glasset på muren, “men som vi ved, endte de puniske krige med, at Rom udstrakte sin væld helt til Atlanterhavet. Romersk kultur og sprog sejrede over den græske. Nu skal jeg ikke tage ordet længere, undskyld.”

De protesterede livligt og takkede for fortællingen.

“Der var noget med krigsefanter, ikke?”

Markus så på Poul, der sagde, at det var der rigtignok, men af de 37, der var med i foråret 218 på den rædselsfulde tur over alperne, overlevede kun en. “Så der var ingen elefanter på spil her ved Trasimenersøen.”

Dora bad dem sætte sig. Det var helt mørkt nu, og deres loggia udgjorde sin egen lille verden midlertidigt afsondret fra den store. De sad i tavshed og pillede med oliven og rosmarinkager, indtil Poul henvendte sig til Markus og takkede for en overordentlig behagelig tur.

“Jeg ved ikke meget andet om biler end dem, jeg undertiden bruger som taxa, men Markus’ bil er såre bekvem.”

Markus sagde, at det var han glad for at høre, det havde jo været noget af et eksperiment at køre turen sammen ... han brød af, pludselig forlegen, fornemmede Dora. Hun trådte til og fortalte om Poul og hans mors insisteren på tog, så dette her var jo faktisk et gennembrud. Så blev hun opmærksom på, at det var lige så rodet og tvetydigt som Markus' udsagn.

“Hvis I er færdige, I to,” sagde Poul uforstyrreligt, “så var jeg til gengæld ikke helt færdig med at berømme mit livs første lange biltur. Markus sagde, at jeg bare skulle tage al den musik med, jeg ønskede, for hans bil har et udmærket kassettebånds anlæg med tilhørende højttalere, så det blev en meget dejlig musikalsk rejse med Beethoven, Mozart og Schubert. I en bil er der ingen mulighed for andet end at lytte, så på en måde har jeg fået endnu mere ud af den musik, jeg syntes at kende så godt. Tak, for din tålmodighed, Markus. Og tak for de kønne steder, vi overnattede.”

Han henvendte sig til Dora og Sariel. “Der var et sted i Østrig nær den italienske grænse, hvor de både talte tysk og italiensk. Dejligt hotel med blomster hængende alle vegne uden på huset, og i nat overnattede vi i Montepulciano. Yndig by.”

Imens sad Markus og faldt hen. Dengang var hun også hans elskede ...

“Nu vil jeg gerne se mit værelse, *petite*,” sagde Poul, og alle rejste sig straks.

Dora erklærede, at de kunne gøre, som de ville, indtil klokken 21, hvor Stefania havde aftensmåltidet parat.

Hun blev stående i døråbningen og lod Poul orientere sig. Giancarlo havde anbragt hans kuffert på sengen, døren til badeværelset stod åben, der var tændt lys, de elektriske varmeovne gjorde rummene forholdsvis lune.

“Hvis du vil have tændt op i pejsten, kan jeg gøre det,” sagde hun.

“Kom herhen og luk døren, *petite!*”

Hun hørte Markus bag sig, hans værelse lå længere nede ad korridoren. Hun vendte sig ikke.

Poul satte sig på sengen, hun sank ned ved siden af og lænede sit hoved mod hans skulder.

“Jeg er så glad for, du er kommet,” sagde hun stille.

Han løftede hendes hoved og kyssede hende.

“Det blev jeg nødt til. Jeg får abstinenser, når der går for lang tid uden dig.”

Han lukkede kufferten op. Den var som altid sirligt pakket. Det var noget, Poul kunne. Pakke en kuffert. Han løftede nogle skjorter og et par bukser op og fremdrog en flad, blød pakke indsvøbt i silkepapir.

“Det her er fra mor. Hun var ikke til at få fra det, selvom jeg frarådede det. Men hun er overbevist om, at du bliver helt, helt uimodståelig. Nu foreslår jeg, at du går din vej, prøver kjolen, læser mors brev og giver mig en halv time. Jeg trænger til et bad og lidt ro og fred.” Han så på sit ur. “Som tiden dog går! Klokkeren 20.30 kommer du tilbage. Tag den udmærkede Orvi-eto med. Så sidder vi her og glæder os over os selv, til det er tid at gå ned til din elsker og din mæcen. Arm i arm, *petite!*”

Han rejste sig og begyndte at pakke resten af kufferten ud.

Hun gik ind til sig selv. Hun havde bedt Giancarlo tænde op. Han var fænomenal til at holde pejsen jævnt kørende med gløder, der kun skulle holdes ved lige i ny og næ af en brændeknude.

Hun tændte lys, satte sig foran ilden og pakkede gaven ud. Silkepapiret knitrede sprødt under hendes hænder. Hun foldede en åbenbaring af et sort silkehylster ud. Kjolen duftede svagt hengemt, svagt af lavendler, svagt af en parfume hun ikke kunne identificere. Hun læste Malvines brev.

“Min søde pige. Du er den kønneste, jeg har kendt, og den mest stabile kærlighed, min søn nogensinde har haft. Tillykke med fødselsdagen. Jeg tænkte, du ville se dejlig ud i kjolen. Jeg købte den engang i slutningen af 30’erne hos Jean Patou, der dengang havde sit Maison i Rue Saint-Florentin. Jeg har kun haft den på et par gange, så blev jeg for tyk, så kom krigen, så blev verden helt anderledes, og folk render ikke mere rundt i kreationer som denne. Poul vil give dig de sølvørenringe og kæden, jeg plejede at bruge til kjolen.

Kom snart hjem.

Din Malvine”

Hun tog sin egen kjole af og gik på badeværelset. Det blev nødvendigt med et brusebad. Sådan en kjole måtte man være ren til, ikke svedig og med snavsede fødder.

Hun gjorde sig umage med sig selv, omarrangerede håret

og satte det i en høj knude, lagde en passende makeup, undlod mere parfume, gik tilbage til stuen og stillede sig foran det store væg-spejl.

“Malvine dog,” mumlede hun, da hun så sig afbildet, og prøvede at forestille sig den lille, korpulente dame som en ung, letfodet ledsager til sin elskede styrmand, som, hendes formuende familie ikke syntes, var fin nok. Det måtte de selv om, mente Malvine dengang og gav sig til at bestyre sit og andres liv med fast hånd.

Hun så målløs på sig selv. Kjolen var et historisk klenodie af blød, sort silke. Udskæringen, der gik ned i en asymmetrisk spids, var moderat fortil, afrundet bagtil. Den havde halvlange, stramme ærmer, var draperet over hoften og gik til midt på læggen. En slags *før new look*, tænkte hun. Ikke helt så lang.

Hun måtte i skabet for at finde et par sorte sko, der nogenlunde stod mål med kjolen. Hun tog dem på. Nu ville hun tårne sig op over Poul. Det var han ligeglad med. Klokkeren var 20.30.

Hun tog skoene af, stillede dem uden for Pouls dør og listede ned i loggiaen. Håbende, Stefania havde ladet en flaske stå.

Med flaske og to glas gik hun op igen, stak i skoene og bankede på.

Han havde iført sig et nobelt, sort jakkesæt. Hun overrakte ham flaske og glas, stillede sig midt på gulvet og så på ham uden at sige noget.

Han placerede flasken på bordet, vendte halvvejs ryggen til mens han hældte vinen op, og rakte hende et glas.

“*Petite*, egentlig begriber jeg ikke, at du bliver hos mig.

Jeg syner ikke af meget i forhold til Markus og Sariel, og hvem der nu måtte have din interesse. På den anden side bilder jeg mig ind, at jeg stadig betyder noget for dig, der ikke har med alder og udseende at gøre ...”

“Hold din mund, Poul,” sagde hun. “Sig mig, hvad du synes om din mors kjole.”

“Det ved jeg ikke,” sagde han, “men jeg kan sige, at jeg synes umanerlig godt om dig uanset, hvad du har på. Og nu vil jeg sidde og smage på denne fortræffelige vin.”

Han satte sig, og hun anbragte sig på armlænet til hans stol, “de der ørenringe og halskæde, hit med dem!”

Han fiskede et fladt etui op af jakkelommen, “det er formentlig også noget fra mors storhedstid, etuiet ser noget medtaget ud.” Han rakte hende æsken, der havde et overtræk af falmet, blå stof.

Hun åbnede og fremdrog en tynd halskæde af sølv og et par ørehængere af rosafarvet krystal. Hun satte både kæde og ørehængere på deres rette plads, og Poul indskød, at Malvine jo da også besad et utal af ringe, men hun vidste godt, at Dora aldrig bar ring.

“Jo, jeg gør,” protesterede hun, “min giftering. Den købte jeg selv.”

“Ja, men ikke mors store ringe, min pige. Du vil glemme dem rundt omkring eller dyppe dem i maling eller svine dem til med terpentin. Vil du godt trække din kjole op?”

Hun rejste sig, trak kjolen op om hofterne, satte sig sidelæns på ham og begravede næsen i hans halsgrube.

“Tror du, den krøller meget,” spurgte han og skilte hendes skamlæber, “jeg havde væddet med mig selv på, at du

ikke havde trusser på. Sid nu stille og nyd det, *petite*.”

Hun lukkede øjnene og overgav sig til hans fingre.

“Du er ikke i tvivl om, at jeg elsker dig, og at jeg trods alt er en smule besiddende,” sagde han med latter i stemmen, “jeg ville godt sætte mit aftryk på dig, inden vi går ned til din elsker.”

Hun svarede ikke og jamrede, mens orgasmens sekunder varede en evighed af lyst.

“Sådan,” sagde han tilfreds, “nu er alt, som det skal være, *petite*. Lad os bare aftale, at du bestiger min seng senere, jeg skal nok sende dig væk, når jeg vil være alene.”

Da hun rystede kjolen ud, erklærede han, at den ikke var blevet ret krøllet.

“Den må have nået din mor til anklerne,” sagde hun.

Han trak på skulderen, han havde ikke haft fornøjelsen af at være født, da Malvine førte sig frem i Chaneller og Patouer, og hvad de nu hed.

Sig månen langsomt hæver

De mødtes i hallen og stillede sig op ved pejsen. Der var ekstra puder i de slidte læderstole, og Stefania havde lagt uldne plaider over stoleryggene. Den enorme hall var oplyst, dels af elektriske, gammeldags messinglampetter, der hang med passende mellemrum på den rå stenmur, dels af tykke vokslys i mandshøje jern-stager.

Poul lagde sine pakker på bordet, og Markus anbragte en, der så ud til at være en bog, plus en stor papirpose.

“Vil du se dine gaver nu, eller skal vi vente til kaffen,” spurgte Poul og blev afbrudt af Stefania, der åbnede døren til spisestuen. “Vi venter til kaffen,” sagde han, bød Dora armen og gik forrest fulgt af de to andre.

Hun stillede sig ved den ene bordende, “Sariel for den anden bordende, Markus her, Poul overfor.”

Poul holdt stolen for hende, de satte sig. De var temmelig stille. Markus løftede dugen og kiggede under bordet.

“Fyrfade! Nogle store nogen af messing. Det troede jeg ikke, man brugte mere.”

“Her gør vi, når Giancarlo finder det passende,” sagde Dora.

Der var allerede fyldt vin i de rustikke glas. En blomstret dug, en dybblå vase med vilde blomster, de farvestrålende tallerkener og fadet midt på bordet udløste beundrende udbrud, der fik sat samtalen i gang.

“Det er ikke mig,” sagde hun, “det er Stefanias værk, hun holder af, at her er gæster.”

“Trøffel,” udbrød Poul, “vi skal sørme have trøfler!”

Hun løftede sit glas, “velkommen, alle sammen. Og kære Poul, gid du må finde behag i dit ophold, og gid du ikke må fryse for meget ...”

“Tillykke!” sagde de i kor.

Hun bød fadet rundt, og da det første glas var drukket, begyndte de at snakke, og hun fornemmede med lettelse, at Poul fornøjede sig over det ganske arrangement. Markus, der så overmåde godt ud i sit mørke jakkesæt samt slips, hvilket han ikke plejede at bruge, prøvede at komme ind i samtalen mellem Sariel og Poul, hvad, hun måtte vedgå, var temmelig vanskeligt. De to belæste herrer var i gang med at drøfte deres respektive oplevelser med Joyces’ *Ulysses*.

“Jeg har slidt med den i årevis,” sagde Poul, han havde røde kinder og lod sig både vin og mad smage. Han tog nogle sirlige bidder, når Sariel talte, men lige nu havde han ordet, og Sariel lyttede opmærksomt med sit glas i hånden. “Joyce har jo lavet en slags minibillede af hele verden, og jeg kan ikke blive enig med mig selv om, hvorvidt bogen mest er en komisk eller mest en tragisk blotlægning af alle vores skrøbeligheder og tåbeligheder ...”

Han drak glasset ud, og Sariel skænkede for dem begge. Af lutter optagethed af sin samtalepartner glemte han sin sædvanlige omhyggelige høflighed og skænkede ikke for de to andre.

Hun så på Markus og pegede på sit glas. De sendte hinanden et indforstået smil og indtog lytteposition.

“Humor og tragik er én og samme sag, hr. Sorensen, ligesom i *Bibelen*, *Den guddommelige komedie* og *Odysseen*. Toiletbesøg, kærlighedserklæringer a la *Højsangen*, begravelse, uhumskheder af enhver slags, pornografi ... det er hårdt arbejde at komme igennem de 800 sider, det giver jeg Dem så inderligt ret i. I virkeligheden er vi alle sammen en Leopold Bloom, der står op, går ud, oplever noget, tænker noget, begærer noget ... vi lever med Bloom og tænker vores, mens vi følges med ham gennem Dublin fra tidlig morgen til sent om natten. Den er vistnok mest morsom, tror jeg ...”

De løftede deres glas i veltilfreds forbrødring, og denne gang glemte de ikke at inddrage Dora og Markus i en skål for Leopold Bloom.

Stefania kom ind, som havde hun ventet en pause i herrenes ordstrøm, og spurgte, om man var parat til næste ret.

“Signora,” Poul rejste sig halvt og antydede et buk, “signora, questo carpaccio é il migliore che abbia mai sono gustato! Grazie a Lei.”

Stefania smilede, fjernede hans tallerken, og under hele Pouls ophold oplevede Dora sin midaldrende husholderske udfolde en yndefuld, pigelig sødme over for ham.

Efter mere vin, endnu en hovedret, der bestod af fisk, og en tiramisu til dessert forlod de bordet og gik ud i forhallen for at drikke kaffe.

Gabriel havde i sin tid fået installeret en espressomaskine, og gennem de lukkede døre hørtes først de hidsige smæld af metal mod træ for at få kaffegrums ud og lidt efter maskinens hvæsen. Pejsen varmede, Poul strakte benene

fra sig og undertrykte høfligt et gab, som han straks undskyldte.

“Jeg plejer at gå noget tidligere i seng og spise noget tidligere, end man gør her. Undskyld en gammel mand. Det er bestemt ikke selskabet, der keder mig.”

Stefania kom med bakken, og Markus sagde, at for ham var duften af espresso selve essensen af Italien. Stefania blev stående og så på Dora, der takkede for et dejligt måltid.

“Ora arranciamo da soli. Buonanotte a Lei e a Giancarlo. Grazie.”

De andre tilsluttede sig takken, og med et sidste smil til Poul lod hun dem være alene.

“Nu skal du pakke ud, *petite*,” sagde Poul og løftede kaffekoppen, “åh, denne kaffe. Lige meget, hvad vi gør, kan vi ikke finde ud af at lave den lige så godt i Danmark. I har i øvrigt ingenting sagt om Doras kjole. Den er fra min mor.”

Sariel var hurtigst ude med en kommentar, “med Dora er det sådan, at ligegyldigt, hvad hun har på, er det hende selv, der fordunkler et hvilket som helst stykke tøj ...”

Markus nøjedes med en bekræftende håndbevægelse, og hun åbnede først den bløde pose, der var fra hendes mor. Den indeholdt en lun ulden plaid. Moren havde skrevet på lykønskingskortet.

“Min søde pige, mine tanker er hos dig, i dag og altid. Det er ynkværdigt at vedgå, at nu har jeg kun dig, og jeg skal virkelig prøve på at stå livet igennem uden far. Men det er så svært. Også for dig, min kære pige. I var så tæt forbundne. Du skal vide, at far var uhæmmet stolt af dig, også selvom bølgerne mellem jer engang imellem gik temmelig

højt. Du har sagt, at dit hus er ret koldt, plaiden her købte far og jeg, da vi var på Læsø forrige sommer. Du har mere brug for den end jeg.

De kærligste lykønskninger.

Mor.

Ps. Jeg er meget glad for Markus. Han er næsten som en rigtig svigersøn.

Pps. Jeg er også meget glad for Poul og hans mor.

Ppps. Far nåede at forsones sig så nogenlunde med *din besynderlige menage*, som han kaldte det.”

Hun fik blanke øjne og syntes, det var forkert, at Lene ikke var taget med Markus og Poul, men hun ville jo ikke.

Markus rørte et kort øjeblik hendes hånd. “Her er min gave, du kan nok regne ud, hvad det er. Den kan byttes, hvis du hellere vil have en anden.”

“*Creme Fraiche*,” udbrød hun, “tak, Markus. Jeg bliver altid så umanerlig lystig, når jeg læser Suzanne Brøgger. Jeg er en absolut fan.”

“Da vi mødte hinanden for fem år siden ude hos Sjúrdur, var der en, der gav dig, *Fri os fra kærligheden*,” sagde han. “Dengang sagde du, at den havde du ikke lyst til at blive fri for ...”

“Og det er hun minsandten heller ikke blevet. Fri for kærligheden,” afbrød Poul med en kluklatter. “Sagen er jo, at Dora er ung og smuk, hun lever i sin egen ret til kærligheden, og faktisk mener jeg, at hun ganske godt er i stand til at administrere sin magt over os.”

Markus blev rød i hovedet, og Poul sendte ham et smil, “det er jo sådan, det er, ikke, Markus?”

Der blev meget stille.

“Her er mine bøger, *petite*.”

“*Verden af i går*, Stefan Zweig.” Hun holdt bogen op, så de kunne se den, og pakkede den anden ud, *Jules og Jim!* Tusind tak, Poul, den film har vi jo set sammen.”

“Ja, og jeg var lige ved at købe den på fransk. Du bør læse den, for den er forlægget til Truffauts film. Forfatteren beskriver et trekantsforhold, der ifølge hans biografi er selvoplevet. Han skriver meget poetisk, meget oprivende, meget komisk og meget tragisk om forholdet mellem Catherine og de to mænd, der er gode venner, og som skiftevis bliver jaloux på hinanden, mens Catherine er skinsyg på deres venskab og ender med at køre sig selv og den ene elsker i døden ...”

Han kastede et blik på Markus, “vi må håbe, at Dora ikke afliver en af os, det ville dog være en skam.”

Verdensmanden udfolder sit vid over for sin rival, tænkte hun med en blanding af arrigskab og beundring. *Er* han mere jaloux, end han vil være ved?

“Jeg har faktisk læst *Verden af i går*,” sagde Markus, og hun hørte hans beherskede aggression, der var luft på hans stemme. “Jeg var ganske ung og gik i gymnasiet. Det var en stor oplevelse og en øjenåbner til fortiden og nutiden. Zweig sidder i Rio De Janeiro, flygtet fra Hitler og anden verdenskrigs rædsler og skriver om sine tabte verdener, om en tabt kultur, om tabte venner ... jeg holdt meget af den bog.”

Det var det første længere indlæg, han var kommet med hele aftenen. Så blev han atter tavs.

“Jeg har ikke nogen synlig gave med, Dora,” sagde Sariel, “men når du mener, du er parat, har jeg en aftale med et galleri i New York, der meget gerne vil udstille dine værker. Samtidig inviterer Rafael, Mikael, Uriel og jeg selv dig til et ophold, hvor vi på skift vil være forlystelsesmasters for dig. Vi er blevet enige om, at Rafaels lejlighed på Manhattan vil være den bedste for dig.”

“Jamen, så bliver det til noget med at besøge jer, tak, skal du have, Sariel. Jeg bliver sikkert helt rundt på gulvet af New York, så det er godt at kende dig og de andre.”

“Dit navn er skam ikke ganske ukendt i nogle af New Yorks kunstkredse, vi fire har malerier af dig, og der kommer mange mennesker hos os ...”

Poul så på sit ur og erklærede, at det var sengetid for ham. Hun rejste sig, Markus og Sariel ligeså.

“Tak for behageligt samvær,” han nikkede til dem og tog hendes hånd.

“Skal vi to sætte os ud i loggiaen og se på månen,” spurgte Sariel. “Jeg ved, hvor der står en god cognac.”

“Lad os det,” svarede Markus og fulgte Poul og Dora med øjnene, til de forsvandt.

Sariel lod Markus være og gik i forvejen ud i loggiaen, så på månen over søen og sagde helt sagte til sig selv, “kærligheden er jo hjerteskerende.”

“Kommer du ind om et kvarter?”

Selvfølgelig gjorde hun det.

Hun gik videre ned ad gangen til sit eget værelse. Der var stadig gløder i kaminen. Hun lagde sine gaver fra sig, klædte sig af, gik på badeværelset og soignerede sig til natten. Børstede tænder, tissede, satte sig over bidetet, skyllede skødet og slog en kimono om sig.

Så åbnede hun døren og gik hurtigt på bare fødder det korte stykke hen til Pouls værelse. Markus var stadig sammen med Sariel nedenunder.

Poul sad i sengen iført stribet pyjamas, der så ud til at være nyrøget, hvad den sikkert også var. Fru Malvine og han deltes om deres uundværlige Bodil, der blandt meget andet varetog vask og strygning. Han slog dynen til side, hun kastede kimonoen ned i fodenden og lagde sig ind til ham.

“Jeg kan dufte din Bvlgari! Jeg er glad for, du bruger den.”

Hun snusede til hans hals, og han meddelte, at han kun brugte hendes gave ved ganske særlige lejligheder. Som denne for eksempel.

“Bvlgari pour hommes,” sagde hun, “du må godt bruge den, hvis der er en lille skønjomfru, du lader dig betage af. Er der?”

“Ti stille med al den snak og lad mig se dig!”

Hun strakte sig ud, og hans hænder rørte hende på den særlige måde, hun elskede. Han begyndte med kinderne. Små cirkulende bevægelser med fingrene, så halsen, han opholdt sig længe ved brysterne, kyssede brystvorterne, der rejste sig mod hans mund. Hofterne, lårene, benene,

anklerne og fødderne fik besøg af hans kyndige hænder, der foretog en blanding af massage og opfordring til elskov. Hun spredte benene, og hans fingre bevægede sig rundt som kattepoter mellem hendes lår og fik skødet til at fugte.

Det var næsten altid forskelligt. Han havde ingen faste rutiner, ofte havde de slet ikke samleje, men hans tilbøjelighed af hendes krop havde gjort hende afhængig og myg. Hans fingre og hans mund. Han trak vellysten ud, forstod at holde igen, hun spændte sig op mod ham, holdt om hans skuldre, men endnu fik hun ikke lov, og bølgen trak sig tilbage.

Når han mærkede det, fik han den til at rejse sig igen, og han trak hende langt i jubel og tilbageholdt arrigskab, til han endelig lod hende gå ind i en jamrende orgasme.

Han satte sig op med et tilfreds smil. "Det var vist helt godt, *petite*. Hvis du bare vidste, hvor jeg har savnet dig. Det er fint nok, når du er i Aarhus, afstanden til København er ikke lang, men hertil! Gud fader." Han lagde sig på ryggen, "kom, sæt dig på mig."

Hun åbnede hans pyjamasjakke, trak bukserne af ham, tog hans penis mellem hænderne og fik den til at vokse. Den forekom hende altid så lille og fin, at den måtte behandles med yderste nænsomhed.

"Kys mig!"

Hun satte sig over ham og kyssede hans mund. Hun behøvede kun løfte sig over ham et par gange, før han kom, stille og indadvendt, som han plejede.

Hun lagde sig ved siden af ham, og han lagde armen under hendes hoved. De sagde ingenting et stykke tid.

“Du er jo kold, *petite*,” udbød han og lagde dynen over hende.

“Går det dårligt? Skulle jeg ikke have gjort det? Men nu var chancen her for, at du endelig kunne se huset. Det betyder meget for mig ...” Hun satte sig op og holdt dynen op over brystet, “jeg plejer altid at fornemme, hvordan du har det, men denne gang ... denne gang er jeg usikker.”

Han trak hende ned igen, “lig nu stille, det trækker, når du sådan farer op og ned. Jeg har det såmænd ganske fornøjeligt, vær ikke bekymret. Markus er en fornuftig ung mand, og vi plagede bestemt ikke hinanden på vejen hertil. Det var måske mig, der plagede ham med min musik. Dels vil jeg gerne høre musik, dels er jeg uvant med at køre bil så langt, dels forhindrede det diverse forlegne pauser, hvis vi ikke kunne finde på noget at tale om, og dig havde vi ikke lyst til at diskutere, forstår du vel nok. Altså en yderst fornuftig disposition, synes jeg. Jeg er ham meget sympatisk stemt, men derfor er der jo ingen indlysende grunde til, at vi bliver bonkammerater ...”

Hun borede næsen ind i hans pyjamasklædte armhule. “I virkeligheden synes jeg ikke, det er særlig rart at have dig og Markus boende under samme tag. Det var uigennemtænkt, og du er den bedste ægtemand i verden. Du må aldrig gå fra mig, vel?”

“Dumme unge, der er 99 procent chance for, at jeg enten dør før dig eller kommer på plejehjem i en rullestol, så hvad det angår, kan jeg ikke love noget. Men så længe jeg er ved mine fulde fem, vil jeg sandelig gøre alt for at beholde dig og fornøje dig.” Han gable. “I morgen spørger jeg Sariel,

om han vil køre mig til Perugia og måske også Orvieto, så kan du og Markus få en dag sammen. Du ved jo godt, at jeg hader landlivets såkaldte glæder. Jeg er til mennesker, storbyer, caféer, og en enkelt af sidstnævnte plus nogle mennesker kan jeg vel finde i Perugia. Så kan du og Markus rende rundt om søen, så meget I lyster. Eller elske, måske?”

Hun prustede, “det, tror jeg nok, din tilstedeværelse, selvom du er nok så meget i Perugia, forhindrer. Skal jeg lade dig vide, hvordan det går?”

“Næh, nej, jeg behøver ikke nogen situationsrapport, *petite*. Jeg kan se på jer, hvordan jeres dag har været. Jeg vil gerne have, at du bliver hos mig i nat, så er jeg sikker på, du ikke går ind til Markus.”

Hun gav et forarget snøft og hvislede, at han var tarvelig.

“Ikke nær så tarvelig som dig, min elskede hustru. Ikke nær. Noget for noget, når du tvinger mig og din elsker til at enes under samme tag. Sov sødt.”

Han slukkede natbordslampe.